

Sygn. akt IV CSK 103/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Parafii Rzymskokatolickiej pw. [...] w K.
przy uczestnictwie „E.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 lipca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /17,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz uczestniczki od wnioskodawczyni kwotę 240,- (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Wskazany przez skarżącego przepis ten musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i orzecznictwo. Nie uzasadnia natomiast powołanej przesłanki wskazanie na taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji.

Skarżąca wskazuje na konieczność wykładni w zakresie zastosowania art. 121 pkt 4 w zw. ze 123 § 1 pkt 1 i 175 k.c. oraz art. 60 ust. 1 pkt 1 i 5 oraz 61 ust. 1 pkt 2 i 63 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Rzymskokatolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (j.t. Dz. U. 2013, poz. 1169 ze zm.) co do zawieszenia biegu zasiedzenia służebności gruntowych i służebności przesyłu w okresie, gdy właściciel nieruchomości nie miał możliwości pełnego odzyskania własności nieruchomości. Skoro z ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd drugiej instancji, którymi Sąd Najwyższy jest związany z mocy art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c., wynika, że początek biegu zasiedzenia służebności został określony na dzień 1 października 1990 r., jego koniec na dzień

1 lutego 2009 r. a przyznanie wnioskodawczyni prawa własności nieruchomości zamiennych, na których są posadowione urządzenia przesyłowe, nastąpiło na podstawie ugody z dnia 9 maja 1995 r., to wykluczony jest związek przedstawionej wątpliwości jako dotyczącej okresu sprzed 1989 r. i odjęcia własności innych nieruchomości, z zagadnieniem zwieszenia biegu zasiedzenia służebności, którego bieg rozpoczął się w 1989 r. Skarżąca nie powołuje żadnych argumentów, które uzasadniałyby konieczność rozstrzygnięcia przedstawionego problemu odnośnie do okresu po uzyskaniu własności nieruchomości w 1995 r. Nie ma również podstaw do przyjęcia, że istnieje w ustalonym stanie faktycznym wątpliwość co do istnienia po stronie przedsiębiorcy przesyłowego dobrej wiary w posiadaniu służebności przesyłu na nieruchomości wywłaszczonej. Po pierwsze, przedmiotowe nieruchomości zostały przyznane wnioskodawczyni w 1995 r. ugodą zawartą przed Komisją Majątkową jako nieruchomości zamienne a przed tą datą stanowiły własność Skarbu Państwa. Po drugie, nie ma sporu co do tego, że o dobrej lub złej wierze posiadacza służebności przesyłu przesądza data uzyskania posiadania, którą odnośnie do przedsiębiorstwa państwowego jest data jego uwłaszczenia i obowiązuje domniemanie dobrej wiary (art. 7 k.c.). W dacie rozdzielenia prawa własności nieruchomości stanowiącej własność państwową i prawa własności urządzeń przesyłowych, nieruchomość, na której były posadowione, nie była nieruchomością wywłączoną jako mienie kościelne i nie przysługiwały do niej wnioskodawczyni żadne prawa, co wyklucza możliwość uwzględnienia przez uczestnika naruszenia jej praw a jednocześnie czyni irrelevantną dla rozstrzygnięcia przedstawioną wątpliwość.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 5 pkt 3 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

jw

ał

